

Bindmiddel voor Bingelrade

BINGELRADE

DOOR EVELYN DE WAAL

Eén keer per jaar verschijnt er een foto in het dorpsblad van Bingelrade: het portret van de carnavalsprins. Verder is de Dörpsgalm niets meer en niets minder dan een dubbelgevouwen A4-tje met aan beide zijden ingezonden stukken van de plaatselijke verenigingen en instanties. Geen advertenties, geen politiek, maar puur Bingelraadse zaken voor de Bingelradenaren en betaald uit giften van Bingelradenaren.

„De uitgave heeft niet veel om het lijf”, zegt Wiel Goffin (63) uit Bingelrade bescheiden aan de telefoon. Maar eenmaal achter de tafel in zijn huiskamer met alle jaargangen Dörpsgalm voor zich, breekt het enthousiasme door.

Goffin is vanaf het begin, precies dertig jaar geleden, nauw betrokken bij het samenstellen van het blaadje. Nog steeds is hij, samen met dorpsgenoot Jan Daemen, de drijvende kracht achter de uitgave. Het idee is ontstaan achter een glas bier in het café. Een groepje dorpelingen onder leiding van Eugène Heijnen pakten het aan. Goffin: „Je moet je indenken dat de weekbladen toen nog niet bestonden. Dus dit initiatief werd enorm gewaardeerd. De achterpagina is voor pastoor Janssens. Hij stuurt de kerkdiensten en schrijft meestal een begeleidend stukje. Maar het is nadruk-

Geen politiek, geen advertenties, maar wel heel dicht op zijn lezers. Jaargang dertig, oplage: 380 stuks, opbrengst: nul euro. De Dörpsgalm in Bingelrade doorstaat de tand des tijds met zijn eenvoud.

Wiel Goffin en Jan Daemen, de drijvende krachten achter de Dörpsgalm. foto Annemiek Mommers

kkelijk geen kerkblaadje.” Blade-rend door een paar exemplaren vallen de vaste leveranciers meteen op: de voetbalclub met zijn wedstrijdverslagen, de basisschool, de carnavalsvereniging, de harmonie, de senioren-

vereniging en hier en daar wat van de toneelvereniging en de jeugdvereniging. Geslaagden, kinderen die de communie doen, huwelijken, geboortes en sterftegevallen.

Geen ingezonden brieven, hoe-

wel dat wel mag, maar Bingelrade is en blijft een dorp. Om je mening te geven, hoef je die niet op te schrijven. Niemand steekt graag zijn nek uit op dat punt.

De Dörpsgalm is er voor iedereen en de redactie wil niemand voor het hoofd stoten. Dus wel de aankondigingen van de gemeenteraadsvergaderingen, maar geen verslagen. De bebouwing van de Geerstraat houdt de gemoederen bezig, maar mede daarom komt er niets over in de Dörpsgalm te staan.

„Ik merk dat de tweewekelijkse uitgave met name onder de senioren een vaste plaats heeft gekregen. Aan de muur in de keuken. Als naslagwerk over wat er te gebeuren valt en om op de hoogte te blijven van het verenigingsleven”, is de overtuiging van Goffin.

Eén keer per jaar brengen Goffin en Daemen de enveloppen rond voor donaties voor het blad. Er is geen winst oogmerk, maar er worden toch kosten gemaakt. Goffin: „Zo’n 99,5 procent van de enveloppen krijgen we terug met een gift.”

Volgens de samenstellers van ‘t Galmpje’ vult het blad een leemte in de communicatie tussen het huis-aan-huisblad enerzijds en burengeruchten anderzijds. Het is een bindmiddel in het dorp en bevordert de leefbaarheid. Zolang de Dörpsgalm nog bij iedereen in de brievenbus valt, is er nog genoeg leven in de brouwerij.